

Cartea lui Daniel - Numărul doisprezece

Întuneric

Jeff Pippenger

2023-12-07

Un cuvânt sau o expresie care este repetată de două ori în cuprinsul Cuvântului inspirat este un simbol al soliei celui de-al doilea înger.

În al doilea an al domniei lui Nebucadnețar, Nebucadnețar a visat vise; duhul i s-a tulburat și somnul l-a părăsit. Atunci împăratul a poruncit să fie chemați magicienii, astrologii, vrăjitorii și haldeii, ca să-i arate împăratului visele sale. Ei au venit și au stat înaintea împăratului. Și împăratul le-a zis: Am visat un vis, iar duhul meu s-a tulburat dorind să cunosc visul. Daniel 2:1-3.

În „întunericul” nopții, Nebucadnețar a visat un chip, dar nu și-a putut aduce aminte visul. Într-un vis al nopții, a visat un chip, dar visul chipului era la fel de întunecat în înțelegerea lui precum era noaptea în care visase visul.

Atunci haldeii au vorbit împăratului în aramaică: Împărate, trăiește în veci! Spune robilor tăi visul, iar noi îți vom arăta tâlcuirea lui. Împăratul a răspuns și a zis haldeilor: Lucrul mi-a scăpat din minte; dacă nu-mi veți face cunoscut visul, împreună cu tâlcuirea lui, veți fi tăiați în bucăți, iar casele voastre vor fi prefăcute într-un morman de gunoi. Dar dacă îmi veți arăta visul și tâlcuirea lui, veți primi de la mine daruri, răsplăți și mare cinste; de aceea, spuneți-mi visul și tâlcuirea lui. Daniel 2:4-7.

Proba visului lui Nebucadnețar cu chipul era o probă menită să identifice cine poate oferi o descriere profetică corectă a unui chip învăluit în întuneric, împreună cu interpretarea conținutului visului. Solia celui de-al doilea înger, care a fost unită cu solia Strigătului de la miezul nopții în istoria millerită, fusese tipificată de Ilie la confruntarea de pe Muntele Carmel. Și aceea a fost o probă care avea să manifeste nu numai cine era adevăratul Dumnezeu, ci și cine era adevăratul profet. William Miller, despre care Sora White afirmă în mod direct că a fost tipificat de Ilie, l-a reprezentat pe Ilie la Muntele Carmel. Totuși, nu atât William Miller era cel reprezentat, cât regulile interpretării profetice pe care fusese călăuzit să le înțeleagă. Pe Muntele Carmel, profeții dumnezeului masculin Baal și profeții zeiței Astarte au fost dovediți a fi profeți falși. În istoria millerită, bisericile protestante au fost dovedite a fi profeți falși, așa cum a fost tipificat la Muntele Carmel.

Când bisericile protestante și-au manifestat respingerea regulilor de interpretare profetică ale lui William Miller, ele au devenit fiicele Romei. În mod profetic, o fiică este o imagine a mamei sale. Testul pe care protestanții nu l-au trecut în istoria millerită a fost testul care a identificat și a produs o imagine (fiică) a fiarei. Acolo s-a manifestat cornul protestantismului adevărat în opoziție față de cornul protestantismului apostat. Nebucadnețar cerea o interpretare și, făcând astfel, a fost, în mod providențial, implicat în producerea unei manifestări atât a profeților falși, cât și a profeților

adevărați.

Ei au răspuns iarăși și au zis: Să spună împăratul slujitorilor săi visul, iar noi îi vom arăta tâlcuirea. Împăratul a răspuns și a zis: Știu cu certitudine că încercați să câștigați vreme, pentru că vedeți că lucrul s-a depărtat de la mine. Dar dacă nu-mi veți face cunoscut visul, pentru voi nu este decât o singură hotărâre; căci v-ați pregătit cuvinte mincinoase și stricate, ca să le roștiți înaintea mea, până când vremea se va schimba; de aceea spuneți-mi visul, și voi ști că-mi puteți arăta tâlcuirea lui. Daniel 2:7-9.

La încheierea perioadelor de încercare, deosebirea care fusese demonstrată pe Muntele Carmel și la 22 octombrie 1844 a fost ilustrată de asemenea în capitolul doi al cărții Daniel. În cele trei reprezentări profetice ale Muntelui Carmel, ale istoriei millerite și ale visului lui Nebucadnețar cu privire la chip, accentul cade pe interpretarea profetică corectă, așa cum este reprezentată de Ilie, Miller și Daniel. Interpretarea visului este mesajul care este desigilat în istoria în care se manifestă două clase de profeți.

Caldeenii au răspuns înaintea împăratului și au zis: Nu este niciun om pe pământ care să poată face cunoscut împăratului ceea ce cere; de aceea nu este niciun împărat, nici domn, nici cârmuitor care să fi cerut asemenea lucruri de la vreun mag, sau astrolog, sau caldeean. Și lucrul pe care îl cere împăratul este rar, și nu este nimeni care să-l poată arăta înaintea împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este între cei trupești. Pentru această pricină împăratul s-a mâniat și s-a aprins de mare furie și a poruncit să fie nimiciți toți înțelepții Babilonului. Daniel 2:10-12.

Pe Muntele Carmel, Ilie a propus proba, iar proba pe care a propus-o nu urmărea doar să arate cine era adevăratul Dumnezeu, ci și cine era adevăratul profet. În capitolul al doilea din Daniel, tocmai haldeii sunt cei care identifică proba ce a manifestat deosebirea între cel adevărat și cel fals. Ei explică faptul că tâlcuirea pe care o caută Nebucadnețar nu poate fi descoperită decât de Dumnezeu, și nu de oameni. De asemenea, se plâng că relația dintre Nebucadnețar și înțelepții lui religioși era o relație incorectă, atunci când afirmă că „este un lucru greu ceea ce cere împăratul”. Ei își doresc ca împăratul, reprezentând Statul, să nu se amestece în sfera religioasă asupra căreia ei erau socotiți drept autorități. Ei nu protestează împotriva principiilor îmbinării dintre biserică și stat; ei protestează împotriva faptului că Nebucadnețar, reprezentând Statul, pretinde să fie la cârma bisericii. Ar fi împăcați cu o relație biserică–stat, dacă liderii religioși ar conduce statul. Proba chipului fiarei, în care ne hotărâm destinul veșnic — asemenea visului despre chip al lui Nebucadnețar — este o probă de viață și de moarte.

Și a ieșit porunca ca înțelepții să fie uciși; și i-au căutat pe Daniel și pe tovarășii săi, ca să-iucidă. Atunci Daniel a răspuns cu chibzuință și înțelepciune lui Arioc, căpetenia gărzii regelui, care ieșise ca să-i ucidă pe înțelepții Babilonului: El a răspuns și i-a zis lui Arioc, căpetenia regelui: Pentru ce este porunca atât de pripită de la rege? Atunci Arioc i-a făcut cunoscut lui Daniel lucrul acesta. Daniel 2:13-15.

Când Daniel primește lumină pentru a înțelege circumstanțele de viață și de moarte legate de visul cu privire la chipul încă necunoscut, el reprezintă iluminarea celor o sută patruzeci și patru de mii

cu privire la faptul că ei se află în istoria celei de-a doua probe, cea vizuală, din cadrul procesului de testare în trei etape. Însă Daniel nu îi reprezintă doar pe cei care au ales regimul alimentar corect și, prin urmare, au trecut prima probă, ci reprezintă, de asemenea, pe reprezentantul uman căruia Dumnezeu i-a dat o înțelegere deosebită a profeției biblice.

Cât îi privește pe acești patru tineri, Dumnezeu le-a dat cunoștință și pricepere în toată învățătura și înțelepciunea; iar Daniel avea înțelegere în toate vedeniile și visele. Daniel 1:17.

Deși cei patru evrei credincioși au trecut cu toții testul alimentar, Daniel a fost ales ca mesager al vedeniilor și viselor. Daniel îl reprezintă pe mesagerul profetic, așa cum îl reprezintă Ilie, Ioan Botezătorul, Ioan Revelatorul, William Miller și Future for America. Mesagerul profetic nu este niciodată despărțit de testul profetic.

În vremea lui Hristos, cei care au respins mărturia lui Ioan nu au putut primi niciun folos de la Isus. În istoria milerită, cei care au respins primul mesaj (reprezentat de William Miller) nu au putut primi niciun folos din al doilea mesaj. În ambele istorii, cei credincioși nu au înțeles încotro ducea procesul de încercare. Ucenicii au refuzat să vadă crucea, deși li se spusese limpede că ea avea să vină. Mileriții nu au putut vedea Marea Dezamăgire. Daniel, când a fost înștiințat de Arioc despre împrejurările de viață și de moarte asociate cu visul lui Nebucadnețar despre chip, nu știa care era conținutul visului și nici încotro ducea proba chipului. Tot ce știa era că era o situație de viață și de moarte. De aceea, Daniel avea nevoie de timp pentru a înțelege tâlcuirea.

Atunci Daniel a intrat și a cerut împăratului să-i dea vreme și ca el să-i arate împăratului tâlcuirea. Daniel 2:16.

Daniel își manifestase credința prin regimul alimentar (metodologia) pe care hotărâse să-l urmeze la prima probă. Prin urmare, i s-a acordat un timp, la fel cum li s-a acordat și ucenicilor în vremea lui Hristos. Timpul care le-a fost dat ucenicilor a fost intervalul care a cuprins moartea lui Hristos, îngroparea, învierea și înălțarea Sa inițială, înainte ca El să Se întâlnească cu ucenicii pe drumul spre Emaus, și apoi din nou în odaia de sus. Apoi, la sfârșitul aceluși timp, El a suflat peste ei Duhul Sfânt.

După ce a spus aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis: Primiți Duhul Sfânt. Ioan 20:22.

Ezechiel a prorocit și oasele moarte au fost aduse laolaltă. Apoi Ezechiel a prorocit din nou; Duhul Sfânt a fost insuflat peste trupurile nou formate, iar ele s-au ridicat ca o oaste puternică. Când Hristos a suflat asupra ucenicilor, le-a deschis înțelegerea.

Atunci le-a deschis înțelegerea, ca să înțeleagă Scripturile. Luca 24:25.

Toți profeții vorbesc despre sfârșitul lumii, iar Daniel nu face excepție. Timpul pe care l-a cerut a fost un interval de vreme pentru a primi luminare. Perioada de așteptare a milleriților a fost de la prima dezamăgire până când au recunoscut că se aflau în timpul de zăbovire, în legătură cu profețiile din Matei, capitolul douăzeci și cinci, și din Habacuc, capitolul doi. Istoria timpului de zăbovire în istoria millerită a fost împlinită în timpul soliei celui de-al doilea înger. Capitolul doi din Daniel reprezintă aceeași istorie, astfel încât cererea lui de timp se aliniază profetic cu timpul

de zăbovire al milleriților. Prin urmare, cererea de timp a lui Daniel și timpul de zăbovire al milleriților reprezintă timpul de zăbovire al celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început la 18 iulie 2020.

Cererea lui Daniel de timp pentru a înțelege visul cu chipul lui Nebucadnețar este reprezentată în capitolul unsprezece din Apocalipsă ca cele trei zile și jumătate în care cei doi martori zac morți în ulița cetății. În istoria celor trei zile și jumătate din capitolul unsprezece al Apocalipsei, trei zile și jumătate care reprezintă simbolic un pustiu profetic, se aude un glas care strigă. Glasul omenesc de care se folosește Mângâietorul pentru a trezi și a aduce la viață oasele moarte și uscate este reprezentat de Daniel, căruia i-a fost dată descoperirea profetică a ceea ce era visul și a ceea ce reprezenta el. Glasului care strigă în pustie i-a fost dată înțelegerea profetică a viselor și vedenilor, după cum este reprezentat prin Daniel. Glasul strigă, identificând astfel faptul că i-a fost încredințată solia Strigătului de la miezul nopții, iar strigătul este dat la miezul nopții, care reprezintă întunericul.

În întunericul cel mai adânc, la miezul nopții, glasului (Daniel) i s-a dat înțelegere cu privire la o solie înveșmântată în întuneric. Porunca dată glasului (Ezechiel) este să proorocească oasele moarte și uscate. Pe când face aceasta, Mângâietorul este suflat peste morții de pe stradă, iar ei sunt „înviorați”. Dar această trezire se împlinște numai prin rugăciune. Rugăciunea este o piatră de hotar în istoria trezirii oasele moarte și uscate, ucise în stradă. Daniel reprezintă profetic acea piatră de hotar, tocmai în locul potrivit în care piatra de hotar este identificată.

O redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru este cea mai mare și mai urgentă dintre toate nevoile noastre. Căutarea ei ar trebui să fie lucrarea noastră cea dintâi. Trebuie depus un efort stăruitor pentru a obține binecuvântarea Domnului, nu pentru că Dumnezeu n-ar fi dispus să ne dăruiască binecuvântarea Sa, ci pentru că nu suntem pregătiți s-o primim. Tatăl nostru ceresc este mai dispus să dea Duhul Său Sfânt celor ce Îi cer, decât sunt părinții pământești să dea daruri bune copiilor lor. Însă lucrarea noastră este, prin mărturisire, smerire, pocăință și rugăciune stăruitoare, să împlinim condițiile pe temeiul cărora Dumnezeu a făgăduit să ne acorde binecuvântarea Sa. O redeșteptare trebuie așteptată numai ca răspuns la rugăciune. Câtă vreme poporul este atât de lipsit de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, nu poate aprecia predicarea Cuvântului; dar când puterea Duhului le atinge inimile, atunci cuvântările rostite nu vor rămâne fără efect. Călăuziți de învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, cu manifestarea Duhului Său și dând dovadă de o judecată sănătoasă, cei ce iau parte la adunările noastre vor dobândi o experiență de mare preț și, întorcându-se acasă, vor fi pregătiți să exercite o influență sănătoasă.

Vechii purtători de stindard știau ce înseamnă să se lupte cu Dumnezeu în rugăciune și să se bucure de revărsarea Duhului Său. Dar aceștia părăsesc scena acțiunii; iar cine se ridică să le ia locul? Cum stau lucrurile cu generația care se ridică? Sunt ei convertiți la Dumnezeu? Suntem noi treji față de lucrarea care se desfășoară în sanctuarul ceresc sau așteptăm ca vreo putere constrângătoare să vină peste biserică înainte de a ne trezi? Nădăjduim să vedem întreaga biserică trezită? Acea vreme nu va veni niciodată.

În biserică sunt persoane care nu sunt convertite și care nu se vor uni într-o rugăciune stăruitoare și biruitoare. Trebuie să ne angajăm în această lucrare în mod individual. Trebuie să ne rugăm mai mult și să vorbim mai puțin. Fărădelegea se înmulțește, iar poporul trebuie învățat să nu se mulțumească cu o formă de evlavie lipsită de duh și de putere. Dacă suntem hotărâți să ne cercetăm propriile inimi, să ne părăsim păcatele și să ne corectăm înclinațiile rele, sufletele noastre nu se vor înălța spre deșertăciune; vom fi neîncredători în noi înșine, având simțământul statornic că destoinicia noastră este de la Dumnezeu. Solii alese, cartea 1, 121, 122.

Pe temeiul credinței în regimul alimentar pe care Daniel îl alesese pentru sine, el a fost apoi adus într-un proces de testare de ordin vizual, care îi cerea să folosească metodologia reprezentată de acel regim, pentru ca mai întâi să promită că Dumnezeu lui va identifica și va explica visul, iar apoi să ducă la îndeplinire prezentarea aceluia vis înaintea împăratului. El posedea regimul alimentar corect, sau metodologia corectă, iar apoi trebuia să-și manifeste vizibil credința, prezentând mesajul visului despre chipul lui Nebucadnețar, care se afla în „întuneric” absolut. Următoarea lui acțiune a fost manifestarea vizibilă a credinței sale, căci atunci a aplicat formula divină pentru poporul lui Dumnezeu atunci când se află în întuneric.

„Întunericul celui rău îi învâluie pe cei care neglijează rugăciunea. Ispitele șoptite ale vrăjmașului îi ademenesc la păcat; și toate acestea pentru că nu se folosesc de privilegiile pe care Dumnezeu li le-a dat în rânduiala divină a rugăciunii. De ce ar fi fiii și fiicele lui Dumnezeu șovăielnici să se roage, când rugăciunea este cheia din mâna credinței care deschide vistieria cerului, în care sunt teaurizate nesfârșitele resurse ale Atotputerniciei? Fără rugăciune neîncetată și veghe stăruitoare suntem în primejdia de a deveni nepăsători și de a ne abate de la calea cea dreaptă. Vrăjmașul caută neîncetat să ne bareze calea spre scaunul harului, pentru ca nu cumva, prin rugămintele stăruitoare și credință, să dobândim har și putere ca să rezistăm ispitei.” Pași către Hristos, 94.

În întunecimea conținutului visului de noapte al lui Nebucadnețar, Daniel s-a strâns laolaltă cu cei trei tovarăși ai săi și s-a rugat.

Atunci Daniel s-a dus în casa lui și a făcut cunoscut lucrul acesta lui Hanania, Mișael și Azaria, tovarășii lui: ca ei să ceară îndurări de la Dumnezeu cerurilor cu privire la această taină, pentru ca Daniel și tovarășii lui să nu piară împreună cu ceilalți înțelepți ai Babilonului. Atunci taina i-a fost descoperită lui Daniel într-o vedenie de noapte. Atunci Daniel a binecuvântat pe Dumnezeu cerurilor. Daniel a răspuns și a zis: Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu din veac în veac, căci a Lui sunt înțelepciunea și puterea; El schimbă vremurile și soroacele; El înlătură împărați și așază împărați; El dă înțelepciune înțelepților și cunoștință celor ce au pricepere; El descoperă lucrurile adânci și ascunse; El știe ce este în întuneric, iar lumina locuiește cu El. Ție Ți mulțumesc și Te laud, Dumnezeul părinților mei, că mi-ai dat înțelepciune și putere și mi-ai făcut cunoscut acum ceea ce noi Ți-am cerut; căci ne-ai făcut cunoscut acum pricina împăratului. Daniel 2:17-23.

Daniel a fost atunci răsplătit de Acela care „cunoaște ce este în întuneric”. Mișcarea pentru legislația duminicală se desfășoară în întuneric, iar celor care au mărturisit că se hrănesc cu hrana

divină li se cere să recunoască formarea icoanei fiarei, care pregătește platforma religioasă și politică pentru impunerea semnului autorității papale.

Capitolul doi din Daniel nu identifică doar istoria celui de-al doilea înger în istoria millerită, ci, mai direct, ilustrează istoria celui de-al doilea înger în mișcarea celui de-al treilea înger. În proba asociată visului lui Nebucadnețar despre chip, este reprezentat testul chipului fiarei. Pașii profetici ai trezirii poporului lui Dumnezeu la circumstanțele de viață și de moarte ale apropiatei legi duminicale sunt identificați în mod foarte specific în cărțile lui Daniel și Apocalipsa.

Daniel reprezintă mesagerul istoriei în care mesajul de viață și de moarte al visului cu chipul este proclamat. El se sprijină pe regimul alimentar pe care a ajuns să-l înțeleagă și, prin credință, afirmă că Dumnezeu poate face cunoscută vedenia, dar cere timp. Acest timp este timpul zăbovirii. La încheierea timpului zăbovirii, i se dă cunoaștere despre ceea ce era în visul întunecat al lui Nebucadnețar, dar nu doar atât. Nu numai că primește înțelegere cu privire la visul cu chipul, care tipifică chipul fiarei și testul asociat acestuia, ci Îl și laudă pe Dumnezeu la sfârșitul timpului zăbovirii, pentru că Dumnezeu „dă înțelepciune înțelepților și cunoștință celor ce cunosc priceperea; El descoperă lucrurile adânci și ascunse; El știe ce este în întuneric, iar lumina locuiește cu El.”

Daniel își așază aici lauda în contextul în care a avut loc „înmulțirea cunoștinței”, căci el este cel care, în capitolul doisprezece, arată că „cei înțelepți” vor înțelege „înmulțirea cunoștinței” și îl laudă, de asemenea, pe Dumnezeu pentru că El a dat „înțelepciune” și „cunoștință” „celor înțelepți”. El se referă în mod direct la fecioarele înțelepte și leagă timpul său de timpul zăbovirii. El așază ilustrarea din capitolul doi direct în împlinirea desăvârșită a timpului zăbovirii din Matei douăzeci și cinci, în mișcarea îngerului al treilea. Și mai semnificativ este faptul că Apocalipsa arată că, chiar înainte de închiderea timpului de probă, lui Ioan i s-a spus să nu pecetluiască cuvintele profețiilor din cărțile Daniel și Apocalipsa, fiindcă sunt una și aceeași carte.

Și mi-a zis: Nu pecetlui cuvintele profeției acestei cărți; căci vremea este aproape. Cel ce este nedrept, să fie nedrept și mai departe; și cel ce este întinat, să fie întinat și mai departe; și cel ce este drept, să fie drept și mai departe; și cel ce este sfânt, să fie sfânt și mai departe. Apocalipsa 22:10, 11.

Vremea când profețiile din Daniel și Apocalipsă urmează să fie desigilate este vremea zăbovirii din pilda celor zece fecioare, iar acea vreme este reprezentată de cererea de răgaz a lui Daniel. Cererea lui de răgaz a fost urmată de rugăciune, care trebuie să aibă loc înaintea învierii oaselor moarte și uscate. În perioada de timp în care au fost descoperite sporirea cunoștinței și înțelegerea chipului visului învăluit în întuneric, Dumnezeu a făcut și altceva pentru Daniel. „El descoperă lucrurile adânci și ascunse.” Lucrul secret al istoriei Strigătului de la miezul nopții este profeția din Apocalipsă care este desigilată chiar înainte de închiderea timpului de probă. Acel „adânc și ascuns” lucru este „adevărul”.

Adevărul devine cheia profetică, care i se deschide solului reprezentat de Daniel și care face posibilă recunoașterea istoriei ascunse a «celor șapte tunete». Istoria ascunsă este istoria a trei jaloane. Primul este o dezamăgire, iar ultimul, de asemenea, o dezamăgire, așa cum este ilustrat în

istoria milerită. Cuvântul ebraic tradus prin «adevăr» a fost creat de «Lingvistul Minunat», prin îmbinarea literei întâi, a celei de-a treisprezecea și a ultimei litere ale alfabetului ebraic. Isus este Cel dintâi și Cel de pe urmă, și El este «adevăru». Structura cuvântului creat de «Lingvistul Minunat» identifică cele trei jaloane profetice care constituie istoria ascunsă a «celor șapte tunete», care aveau să fie pecetluite până când Daniel a cerut «vreme» și s-a rugat.

Dezamăgirea din 18 iulie 2020 a constituit primul jalon și ea ilustrează dezamăgirea asociată cu ultimul dintre cele trei jaloane, și anume legea duminicală. Litera din mijloc, a treisprezecea literă, este un simbol al răzvrătirii și este un simbol al jalonului din mijloc al istoriei ascunse a celor șapte tunete. Răzvrătirea este reprezentată de fecioarele neînțelepte la Strigarea de la miezul nopții, căci Strigarea de la miezul nopții este jalonul din mijloc al istoriei în trei etape: 18 iulie 2020, Strigarea de la miezul nopții și legea duminicală care urmează în curând. Îndată ce este miezul nopții, timpul intră în cea de-a treisprezecea oră, când manifestarea vizibilă a fecioarelor neînțelepte este demonstrată prin faptul că ele recunosc că nu au untdelemnul de aur.

În „pustiul” simbolic al „celor trei zile și jumătate” din Apocalipsa, capitolul unsprezece, poporul lui Dumnezeu este reprezentat ca aflându-se în istoria simbolică a blestemului „de șapte ori”. La sfârșitul acelei perioade, ei trebuie să recunoască faptul că au fost risipiți, că au păcătuit, că părinții lor au păcătuit, că au umblat potrivit lui Dumnezeu și că Dumnezeu a umblat potrivit lor. Acea recunoaștere trebuie să-i conducă la rostirea rugăciunii din Leviticul douăzeci și șase. Acea recunoaștere, că trebuie să rostească rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase, se aliniază profetic cu rugăciunea lui Daniel din capitolul doi al cărții Daniel și este ilustrată de rugăciunea lui Daniel din capitolul nouă. Motivul pentru care Daniel a rostit rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase în capitolul nouă s-a întemeiat pe recunoașterea faptului că se afla la sfârșitul celor șaptezeci de ani ai profeției lui Ieremia cu privire la robia poporului lui Dumnezeu.

Aceiași șaptezeci de ani reprezintă istoria pecetluirii poporului lui Dumnezeu. Acei șaptezeci de ani reprezintă curățirea din Maleahi capitolul trei și cele două curățiri ale templului săvârșite de Hristos. Ei reprezintă istoria testului chipului fiarei. Acea istorie a început la 11 septembrie 2001 și se încheie la iminenta lege duminicală. La sfârșitul acelu interval simbolic de șaptezeci de ani, Daniel caută un "timp de întârziere" ca să se poată ruga. Rugăciunea i-a fost ascultată când i s-a descoperit taina finală a profeției. Acea revelație a venit în timp ce adevăratul popor protestant al lui Dumnezeu se afla încă în perioada de "pustie" a împrăștierii, după 18 iulie 2020. Atunci "adevăru" a fost descoperit "glasului care strigă în pustie".

Vom continua cu capitolul al doilea din Daniel în articolul următor.

Și mânia Domnului s-a aprins împotriva acestei țări, ca să aducă asupra ei toate blestemele care sunt scrise în cartea aceasta: iar Domnul i-a deznădăcinat din țara lor, în mânie, în urgie și în mare indignare, și i-a aruncat într-o altă țară, cum este astăzi. Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeu nostru, iar cele descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele acestei legi. Deuteronom 29:27-29.